

5. Agape – miłość ofiarna

*Miłość cierpliwa jest,
łaskawa jest.
Miłość nie zazdrości,
nie szuka poklasku,
nie unosi się pychą;
nie dopuszcza się bezwstydu,
nie szuka swego,
nie unosi się gniewem,
nie pamięta złego;
nie cieszy się z niesprawiedliwości,
lecz współweseli się z prawdą.
Wszystko znosi,
wszystkiemu wierzy,
we wszystkim pokłada nadzieję,
wszystko przetrzyma (1 Kor 13, 4-7).*

Istnieją dwa podstawowe rodzaje więzi między ludźmi i korelatywne do nich dwie koncepcje miłości. Pierwsza, starożytna koncepcja, przekazana nam przez Platona, określa miłość słowem *eros*, koncepcja druga, którą ukazuje chrześcijaństwo, to miłość określona w języku greckim terminem *agape*. Istnieje więc *eros* i *agape*, dwa rodzaje miłości, które leżą u podstaw dwóch różnych więzi między ludźmi. *Eros* platoński to miłość, która kocha to, co uważa za warte miłości. Jest to miłość emocjonalna. Jeżeli ci ktoś czy coś odpowiada, na przykład ze względu na ładny, estetyczny wygląd, jeżeli jest ci miło z kimś czy z czymś być, coś mieć, to wszystko wynika jedynie z twoich czysto naturalnych uczuć i jest platońskim *erosem*. Kochasz coś, co sprawia ci przyjemność, z czym jest ci dobrze. Jest to miłość egocentryczna, ponieważ **chodzi w niej wciąż o ciebie**, o to, żeby **tobie** było przyjemnie.

Miłości tej – mimo jej braków i ograniczeń, mimo jej interesowności i nietrwałości – nie należy potępiać czy niszczyć. Wiąże się ona z porządkiem naturalnym, który pochodzi od Boga, ale naruszony został przez grzech pierwotny. Należy ją

oczyszczać i przekształcać w miłość nadprzyrodzoną, tę, która w sposób istotny złączona jest z życiem łaski i zgodnie z Ewangelią oraz myślą św. Pawła stanowi odbicie miłości samego Boga. Ukazuje ją słynny tekst św. Pawła z Listu do Koryntian: „Miłość cierpliwa jest, łaskawa jest. [...] Nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego; [...] wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim pokłada nadzieję” (1 Kor 13, 4-7). Taka miłość w greckim oryginale Listu określona jest terminem *agape*. W koncepcji chrześcijańskiej Bóg jest *agape* – miłością, która zstępuje ku człowiekowi i kocha to, co nie jest warte miłości. Jest to miłość spontaniczna, udzielająca się dlatego, że jest miłością. *Agape* to ogarniająca człowieka miłość bezinteresowna. Nam czasami wydaje się, że Bogu trzeba się podobać, zasłużyć na Jego miłość. A przecież On kocha ciebie dlatego, że jesteś Jego dzieckiem, nie dlatego, że jesteś wart. ***Agape to miłość stwórcza, miłość, która kocha nie dlatego, że jesteś wart miłości, tylko żebyś był jej wart.*** *Agape* pragnie tworzyć w tobie dobro, coraz więcej dobra. Ktoś otrzymując specjalne łaski od Boga dziwi się, dlaczego został nimi obdarzony. A przecież miłość *agape* zstępuje na niegodnych, zstępuje na nas wszystkich, bo wszyscy jesteśmy niegodni i wszyscy potrzebujemy tej miłości stwórczej, stwarzającej dobro. Dramat Boga, który jest miłością, polega na tym, że On nie może rozlewać swojej miłości w pełni, że nie może zalać nią duszy ludzkiej, którą kocha, bez miary. Bóg ciągle poszukuje takich otwartych serc, na które mógłby rozlewać bez miary swoją nieskończoną miłość.

Dla matki, która kocha dziecko, choćby było najbrzydsze, będzie ono zawsze najpiękniejszym dzieckiem, bo to jej dziecko. Czy to ważne, ile masz wad. Może masz ich całe mnóstwo, może bardzo cię przytłaczają, może nie możesz już tego znieść. A przecież **Bóg chce cię ogarniać swoją miłością, chce w tobie stwarzać miłość, chce na ciebie zstępować, aby ciebie, grzesznego i niegodnego, uczynić arcydziełem swojej miłości.**

(Ks. Tadeusz Dajczer, *Rozważania o wierze*, III.6.1. „Agape”)